

ACZÉL GÉZA

(szino)líra

TORZÓSZÓTÁR

ákombákom

én írásszakértőre valahogy sose vágyom el se hiszem miként emelkedhet tudományos rangra az orrunk alá tolt megannyi ákombákom függetlenül az *l* vagy a *z* miként kapcsolódik jobban érdekelnek a sors lefutásában azok a módik melyek a nagy tintapettyes papírtól a nem eresztő golyóstollak gyöngybetűiig érnek a zsinórfírásból egy idő után miért dőltek ki a nagy feledések és mitől lett egyszer csak fontos a betűket egyenként rakni mert lelassította ugyan a jegyzetet ám mégis csak nagy hakni valahol a nyomtatás környékén az iramból elmaradni egyetemesre mimelt töredékként őrizve még foltos táskáink alján a kódex-álmot mikor már a szakmának is kezd fellegezni hisz az írógép ráront a leletekre s ahhoz már csak az ügyetlenül átpolitizált kis nyomozóknak maradt némi kedve hogy melyik fejen nem üt a billentyű jól az *m*-re pedig még a globál számítógép is messze melyen az email laci pincéért éppúgy szórja mintha az akadémia maga volna a képernyő előtt elbúcsúszom hát a lírai kani betűktől így vasárnap délelőtt s mivel a gombafejeket ecetes vízben már kiforrtam az *o* betűket a panírba toltam tartárral menedékkül

aközben

aranyos naiv diákként ülhetél egykor a szálkás padokban és veled szemközt kék karikákkal szemük alatt derék háziasszonyok hirdették az erkölcsös ígét s míg terjengeni indult benned a kisváros zsenge morálja barmolt emberek tologatták a sorokat miként kopott sakkfigurákat odébb sötét agyukhoz félig emésztett broszúrák tapadtak naponta szajkózták hogy éljenek soká a forradalmak majd lengettek öntelten az emelvényekről és ittak mint az örökké szomjas állat némelyik zabolátlan mozgalmi vagány tövig dugta szerszámát aktivista elvtársnői torkokon át a felszabadulásnak s később a megfulladt lila hullákat pártos érdekből nem győzték lopakodva eltakarítani aztán jött egy furcsa pillanat amikor kis szerencsétlen azt hitted végleg megakadt ez a véres hakni s amíg némi fenntartással masszív relikviáit magadban összetörted mert azért ifjúságod halványuló képei csak a hátad mögött tükröződtek aközben a bűn kezdett a terekre visszaáradni akár az árvíz a csalódottság érzékeny fala előbb-utóbb a rosszarcú hangoskodók tömegére rásírt szaporán behuhant az ember kedve s mára az új lózungok is eltemetve alant

akta

az ajtóból még reménytelenül visszanéz majd sóhajt egy nagyot valahogy kipréseli magából az egykori latin tananyagot *alea iacta est* s nemzetének nyelvén is hozzáteszi *a kocka el van vetve* aztán az álságos modernitás jegyében húz egy jelentős sor-számot és beül a fürtelembe körben elnyúzott izgatott ügyfelek némelyik búzlik olykor csorog a nyála slamos anyukáját nyúzza néhány sikongató kisgyerek pedig messze még a kínok délutánja a düh forrása lassan beindul nagyobb távlatokban kezdenek körözni a szemek parányi ablakok mögül üzengetnek a gyűrött akta-hegyek előttük az iroda urai fásultan pecsétes papírokat tologatnak előbb csak kiváltóságukat véled majd a zúrzavarban rabszolgáknak hatnak viszont lelkedben matematikát mímelve egyre kevesebb az ablak az idő ólomlábakon mozog ráadásként korcs galamb brúg a másik ablakon néhány óra múlva már ott roskadsz heroikus filozófiákra készen elúszott zúgó agyadban a plasztikbombák esélyét tenyészted s egy szürreális képben mintha egyre hátrébb tolódnál pánikban föléd magasodik iratokból egy oltár melyen könyökvédők tartják a feliratot

